

**ВАЛЕНТИНА ДИМОВА**  
**ЗЕЛЕНИТЕ МИСЛИ НА**  
**УТОРПИЯ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Чистачката привършваше работата си мълчаливо. Тя завъртя за пореден път дръжката, за да изцеди напоените ленти. Тъмната вода се разля на струи в кофата с разхлаждащ звук и влакната станаха почти бели. Жената въздъхна и погледна скришом към момичето, което седеше в леглото. Стори ѝ се странно, дори малко страшно, че това младо създание стои като вкаменелост вече половин час. С крака в белите чехли. С ръце отпуснати върху коленете и поглед втренчен в бледожълтата мазилка.

Затворниците обикновено си намираха десетки причини да заговорят персонала. Някои се оплакваха. Други се разкайваха, особено ако прегрешението им беше от тези, заради които се лежи по-дълго. Имаше и такива, които се опитваха да се заяждат, но това се случваше рядко. Правеха го предимно депресирани затворници в моменти, в които не си даваха ясна сметка, че тяхното поведение удължава престоя им в Дома за размисъл.

— За какво си тук? — не се сдържа чистачката. Беше време да си ходи, но изведнъж ѝ се прииска да чуе гласа на момичето. В този сектор чистеше за трети път. Това означаваше, че затворничката е тук най-малко от месец.

— За лоша мисъл — спокойно отговори момичето. Бледото му, луничаво лице се извърна към чистачката. Изражението му беше като на обидено дете. Вирнат нос, малки тънки устни, почти кръгли светлосини очи и рижави плитки, дебели като корабни въжета.

— Мисъл?! — възкликна чистачката. — Лежала съм за това повече от десет пъти. Но-о... наказанието за лоша мисъл е дванайсет часа...

— Повече от една лоши мисли — със същото измамно спокойствие уточни момичето. Този път обаче чистачката забеляза палеца на дясната му ръка. Той почукваше ритмично по коляното, сякаш отброяваше ударите на полудяло сърце. Усещането за спокойствие идваше по-скоро от провлачения говор на затворничката. Очите ѝ не бяха спокойни. Те оставаха невиждащи или по-право гледащи през събеседничката, през стените на килията, към нещо, което чистачката не виждаше, но усещаше като опасност.

— Ти си почти дете — смънка тя с тон подходящ за извинение.

— На петнайсет съм — лениво отвърна момичето. — И съм тук от година...

Чистачката шумно пое въздух, за да прикрие уплахата си. Работеше тук отскоро. Все още не беше виждала затворник, лежал толкова дълго, и предположи, че това момиче е извършило сериозно престъпление. Достатъчно сериозно, за да може да си позволи да излъже, защото това щеше да удължи престоя ѝ с още един месец, както и всяка следваща лъжа.

— Никой няма толкова лоши мисли — неволно изпусна чистачката и понечи да излезе.

— От известно време аз имам само такива! — хладнокръвно заяви момичето и изведнъж се разсмя лудо.

Чистачката се извърна и побягна панически.

Новият Глава на Уторпия беше Дама Грейгел. Амбициозна жена, която искаше да бъде запомнена. В Уторпия хората оставаха в историята единствено с доброто си име. Затова когато Грейгел зае мястото си на Високия стол, тя се закле да извърши всяко добро, което никой не е сторил до сега.

Високият стол се намираше в самия център на Дома на Истината. Това беше сградата, в която работеше всеки пореден Глава на Уторпия. Редът за избиране беше ясен. Никакви провинения. Количество положен труд в полза на обществото. Образование, коефициент на интелигентност...

Дама Грейгел стигна до този връх на тридесет и пет години и беше най-младият Глава в историята на Уторпия.

— Нито една лоша мисъл! — усмихна се тя, отпусайки се на Високия стол. Беше прекарала по-голямата част от живота си в учене, работа и мечти за бъдещето. Да предпази ума си от лоши мисли не бе предизвикателство за нея. Дама Грейгел дори не беше сигурна какво представлява една лоша мисъл. Познаваше езиковата ѝ структура, но не знаеше нищо за емоциите, които я пораждат.

— Искам да успея, за да съм полезна на повече хора — казваше често.

Освен че го твърдеше, тя вярваше в това. Като Глава на Уторпия би могла да намери решение на всеки проблем. Дама Грейгел се канеше да се погрижи не само за доброволно потърсилите помощ, но и за тези, които не искат да им бъде помагано.

— Любопитно! — Грейгел се завъртя във Високия стол и с вълнение плъзна погледа си по плетеницата от линии и точки на пода. Това беше Търсачът на мисли.

Всеки жител на Уторпия представляваше малка синя точкица от Търсача, а всяка линийка, по-тънка или по-дебела, издаваше мислите и действията му. Бели, жълти и зелени мисли, отразяващи положителните емоции и поведение.

Бяло за чистото — състрадание, помощ за изпаднал в беда... Светлите мечти и постъпки. Линийките, тръгващи от точкицата на Грейгел, имаха предимно този цвят. Тя не се изненада, но почувства топлина в гърдите, когато го забеляза. Точиците, около които мрежите бяха с преобладаващ жълт цвят, принадлежах на най-често на деца. Това бяха жизнерадостни мисли и емоции. В Уторпия децата учеха, играейки. Учебният процес беше решен във формата на всевъзможни логически и стратегически игри, които развиваха ума, съобразителността и интелекта.

Зеленото беше цветът на умереното, възрастно население. Хората, които се трудят, създават семейства и поддържат съществуването на вида си. Дама Грейгел се бе отказала от последните две малки радости, за да служи на всички уторпяни.

Червените мисли отразяваха престъпленията. Лоша мисъл, обида, кражба, насилие, убийство. За последните две престъпления в Уторпия се знаеше само от теорията, запазена в исторически документи от далечното минало. Кражбите също се случваха много рядко. За обида или предизвикване към кавга лежаха по няколко души годишно. Лошите мисли бяха по-често явление. В тази формулировка се включваха доста неща. От мисълта, че брат ти яде като животно, през завист, пожелание на чужди вещи или партньора на трето лице, до мисли за кражба, насилие и убийство.

Дама Грейгел гледа дълго въртящия се Търсач под краката си. Високият стол бе разположен в самия му център и тъй като кабинетът на Главата беше на последния етаж от Дома на Истината, погледнат отдолу кабинетът приличаше на обърнат чадър. Високият стол стоеше неподвижно точно на мястото на дръжката, докато „чадърът“ едва забележимо се въртеше около оста му.

— Невъзможно! — възкликна Грейгел. Тъкмо се готвеше да се отпусне облекчено назад, когато забеляза една странна синя точка,

обвита в тънка зелена и плътна червена мрежа. Не беше срещала човек без нито една бяла и — още по-шокиращо — нито една жълта линийка.

Дама Грейгел взе Жезъла на Главата, който представляваше сгъваема метална показалка. В малък правоъгълник пред Високия стол се появиха данните за посочения гражданин.

Арселия Крим, години 15, образование — прекъснато, местоживееене: Дом за Размисъл. Само в Дома на Истината и в Дома за размисъл имаше Търсачи. Във втория дом те служеха на уторпианските полицаи, които бяха нищожна част от обществото поради ниския брой престъпления. За година те не надвишаваха двайсет на хиляда. За население, приближаващо милион и половина, това наистина беше нищожно число.

Дама Грейгел скъси показалката си и чукна веднъж върху името. Появи се снимка на момиче в цял ръст. Изглеждаше на не повече от тринайсет. Дребно, слабо хлапе, с огромна коса, рошава като стара шапка. Снимката беше правена преди около година. Тогава, когато Крим е постъпила в Дома за размисъл.

Дама Грейгел провери причината.

— Лоша мисъл? — възкликна тя. Провери по-нататък и остана смаяна.

Не ѝ се занимаваше с това да изчислява колко по 12 часа има в година и четиринайсет дни. Първоначалното ѝ хрумване да посети лично Дома за размисъл отстъпи пред по-добра идея. Грейгел реши, че ще е разумно да поговори с родителите на Крим. Искаше да види жилището им. Средата, в която момичето е израснало.

Главата на Уторпия чукна с показалката върху „местоживееене“, след това върху „предишни“ и за нейно облекчение там беше изписан само един адрес.

Дом „Надежда“ беше част от най-големия комплекс, описващ последния, външен пръстен от инфраструктурата на Уторпия. Тук и улиците, и жилищните комплекси се строяха под формата на дъги, които се застъпваха по краищата си. Уторпiani бяха изградили съвършен свят върху единственото подходящо за живееене петно.

Малък оазис наред безкрайната пустиня от ниски скали и сиво-черни пясъци.

— Надежда, близо до НИЩОТО! — каза си Дама Грейгел, докато се оглеждаше за номер тринайсет. Уторпяни наричаха всичко извън своя оазис „нищото“.

Дом „Надежда 13“ беше боядисан в бледозелено. Всеки номер имаше свой цвят, подбран така, че да не превърне шаренията в кич. Главата на Уторпия, както и правителството, избрано от Търсача с петгодишен мандат, имаха грижата за всички нужди на гражданите. Никой трудоспособен уторпянин не трябваше да остава без работа. Никой болен — без грижи. Всички повреди, ремонти, строителство, както и периодичното освежаване на фасадите на сградите бяха грижа на властта.

Дама Грейгел натисна звънеца на номер тринайсет. Приятното за слуха мелодично чуруликане я накара да се усмихне. Отвън мястото изглеждаше абсолютно нормално и Главата на Уторпия предположи, че тук най-вероятно няма да открие нищо обезпокоително.

Никой не отговори. Арселия Крим беше много млада. Дама Грейгел се досети, че родителите ѝ би трябвали да са в трудоспособна възраст, което ще рече, че в най-тривиалния случай са на работа.

— Дотук добре — отново заговори на себе си тя. — Нищо необичайно.

После понечи да извади миникопието на Търсача, което Главата получаваше с назначението си. Смяташе да потърси имената на двамата Крим. Търсачът показваше точното местонахождение на всеки гражданин, както и емоционалния и моралния заряд на мислите и действията му.

— Кого търсите?

Някаква полусляпа, кльощава бабичка се блещеше срещу Главата на Уторпия, без да има и най-малка представа с кого се кани да говори. Грейгел съобрази, че това състояние на нещата я улеснява и ще ѝ спести възгласите и дежурните въпроси на гражданката.

— Търся семейство Крим — каза след мила усмивка.

— Семейство?! — Бабата изглеждаше заинтригувана. — Тук отдавна няма семейство... Ако са ваши близки, би трябвало да знаете...

— Не ги познавам. Търся ги по работа.

В Уторпия хората обикновено казваха това, което мислят. Докато лъжата беше сериозно престъпление, скриването на истината водеше само до обикновени „зелени мисли“, които се считаха за нещо обичайно. Грейгел обаче беше пряма и открита. Служебното ѝ положение бе гарант за това.

— Ако не бързаш, ела да те почерпя с орехова пита! Чуден сладкиш! Сиропирах го преди час. — Бабата неориентирано размаха ръце покрай себе си. Накрая посочи дом „Надежда 12“. — На две крачки съм — добави, за да я убеди. Явно живееше сама и скучаеше.

Дама Грейгел се съгласи да я последва и се зарече да запомни, че правителството трябва да направи програма за разнообразяване на свободното време на възрастните граждани.

На ниската трикрака масичка с форма на сърце баба Фелия беше подредила пъстри чашки за сок и кафе и две чинийки във формата на цветя, от които ухаеше на орехи и есенция. Дама Грейгел бе седнала непретенциозно на кръглата възглавничка, сложена направо върху тънкия килим — парче плат на жълти и зелени квадратчета. Стаята беше малка и скромно обзаведена. Имаше дълъг стенен шкаф и легло, неоправяно може би от доста дълго време. И дрехи натрупани върху два стола, вероятно отдавана поели функцията на закачалки. Свалила светлосивия си шлифер, баба Фелия сякаш разцъфтя заедно с маргаритките, осеяли бледозеления ѝ пенюар.

— Семейство Крим! — говореше тя, докато поставяше захарницата с форма на лимон върху отрупаната вече масичка. — Все ми е мъка, като се сетя... За малкото... За Арсето най-ми е мъка... — Фелия подсмръкна и си наля кафе от каничката. — Ама ти нищо не си вземаш! — засуети се тя, а Главата на Уторпия забодя ритуално виличката си в сладкиша, откъсна голямо парче и след като го налапа, закима одобрително.

В същия момент вратата на стаята едва не излетя от пантите. Вътре нахлу усмихнато, мургаво момче, отвори уста, но от нея излезе само едно пресипнало:

— Бабо Фелия...

— Дени, моето момче! — зарадвано го посрещна бабата и скокна на слабите си, криви крака да му донесе възглавница. — Ще хапнеш орехова пита, нали? Сядай, че имам гостенка!... Седни де! Аз ще донеса питата.

Ден седна на края на възглавницата си, без да сваля поглед от гостенката.

— Не се притеснявай — опита се да го успокои Дама Грейгел, подавайки приятелски ръка. Момчето изведнъж скочи на крака и извика почти изплашено:

— Вие не сте ли... Вие сте Главата на Уторпия!

— Приятно ми е да се запознаем, Ден — Грейгел се усмихна развеселена, когато момчето плахо пое ръката ѝ.

— Какво правите тук? — попита веднага след това, сядайки отново. В Уторпия подобен въпрос не се считаше за неучтив поради искреността, с която обикновено биваше задаван. Все пак Ден се почувства някак неудобно, след като осъзна какво е казал. Лицето му поруменя.

— Разговарям с баба ти — отново се усмихна Грейгел. — Интересувам се от семейство Крим.

— *Семейство* Крим?! — Ден повдигна вежди. После лицето му изведнъж се отпусна. Баба Фелия влезе с ореховата пита и момчето се нахвърли върху порцията си така, сякаш от изяждането ѝ зависеше животът му.

— Много ми е добър — похвали го на гостенката си Фелия. — Всеки ден ме обикаля. Страхува се да не се изгубя, без да се простим...

— Бабо!

— Остави ме да се похваля с внука си! Имам си само един — баба Фелия подръпна един кичур от дългата до раменете, буйна коса на момчето и го остави да се храни. — Говорихме за Крим — обърна се тя към гостенката.

Ден се задави, закашля се и побърза да си налее сок.

— Астър Крим, бащата, се разболя малко след като се роди Арселия... Пак онази болест, невярната. Мъчи те дълго, докато те изсуши съвсем, преди да се изгубиш. — Баба Фелия подсмръкна шумно. — Астър умря, когато Арсето беше на девет години. Същата година се разболя майка и...

— Аз ще тръгвам! — Ден стана непохватно и обърна чинийката си.

Остатъкът от заливката се разля на масата и момчето я заразмазва смутено, използвайки шарената салфетка.



— Извинете!

Той беше почервениял до ушите. Смънка нещо на тема каква чест за него е да срещне Главата на Уторпия в дома на баба си и избяга навън.

— Младежи! — Фелия отнесе салфетката и чинийката, без да разбере какво е казал внукът ѝ. Тя все още нямаше представа коя е гостенката ѝ.

Дама Грейгел използва излизането на домакинята и извади миниатюрното копие на Търсача.

„Надежда 12“ Фелия Дуум, вдовица, Други от фамилията, Рис Дуум, съпруга Диси Дуум, Деца: син — Ден Дуум... Петнайсетгодишен, неосъждан, ученик. Малко бели мисли. Преобладаващи жълти и... само зелени през последните десет минути.

— Зелено! — каза си Грейгел. В момента Ден Дуум мислеше хладнокръвно и прагматично и вероятно постъпваше по същия начин. — Много интересно!

— Интересна... Не, по-скоро тъжна история. Много тъжна! — Фелия седна с въздишка върху възглавницата си и продължи разказа: — Аз помагах на Арсето да гледа майка си... Е, идваха и от болницата всеки ден. Биеха ѝ инжекциите, то иначе ще остане без зъби човек, да ги стиска... Толкова боли! Страхуваше се за Арселия. На кого ще я оставя, казваше... Остави я на Дома за размисъл...

Фелия избухна в сълзи, а Главата на Уторпия беше потресена. Гърлото ѝ се сви дотолкова, че едва успя да промълви няколко бледи успокоителни реплики и благодарности. После си тръгна с насълзени очи.

Ден Дуум не се върна в салона на училището, където се провеждаха незадължителните следучилищни спортни игри. Беше обезпокоен. Задаваше си въпроси. Внимаваше за мислите си, както го беше научил баща му. Както той се опитваше да научи Арселия...

„Защо е дошла при баба? — питаше се. — Главата на Уторпия може да разбере всички за всеки уторпянин. Кой е болен, кой кога е умрял, кой къде се намира във всеки един момент... Не! Тя е искала баба ми да ѝ предаде усещането. Искала е да почувства това, което Сели е чувствала!“

Ден спря, защото несъзнателно беше стигнал на крачка от границата. Сиво-черните пясъци на Нищото се разстлаха пред очите му. Измамният им сребрист блясък, отразяващ лъчите на слънцето, водеше мисълта към хоризонта.

Момчето усети как кръвта му изстива. Още една крачка и Търсачът щеше да отчете нарушение. Нищото криеше непредвидени опасности за уторпяни. Там нямаше условия за живот. Ето защо излизането извън границата се отчиташе като опит за самоубийство. Сериозно престъпление, което се наказваше с три месеца лечебен престой в Дома за размисъл, тъй като се водеше на отделен списък. Ден знаеше от баща си, че ако човек е умен и контролира емоциите си, никога няма да стигне до Дома за размисъл. Най-вероятно повечето уторпяни разсъждаваха така, защото статистиките отчитаха седемдесет на сто зелени мисли.

„Ако съм разумен и владея емоциите си, мога да посетя Сели в часовете, определени за това!“ — сети се той и се усмихна. После обаче лицето му посърна. Арселия щеше да се развълнува от срещата. Емоциите ѝ щяха да избухнат в червено. Щеше да се разкреши. Да обяви, че всички са луди, че нямат право да я държат там...

„Ако продължа да я виждам, няма да излезе оттам!“ — с болка си помисли Ден. Знаеше, че докато мисли за Арселия, няма начин да извърши престъпление. Мислите за нея го изпълваха с топлина, състрадание и нещо, което майка му наричаше любов, но му се струваше много по-различно от това, което ставаше между нея и баща му. Те се държаха като добри приятели. Ден се чувстваше повече от приятел на Арселия.

Дама Грейгел отиде направо в Дома за размисъл. Вярваше, че ако поговори с Арселия, ще успее да прозре мислите ѝ.

— Добър ден! Не ставай, моля те! — Главата на Уторпия се стараяше да остане ведра, но миниатюрното копие на Търсача в ръката ѝ издайнически потрепваше.

— Денят в Дома за размисъл винаги е един и същ. Нито добър, нито лош... Зелен уторпянски ден. — Гласът на момичето беше провлачен. Измамното му спокойствие се нарушаваше единствено от тежкото му дишане.

„Дали знае коя съм?“ — запита са Дама Грейгел и каза:

— Преди малко гостувах на Фелия Дуум.

Арселия леко трепна. Грейгел беше сигурна, че е привлякла вниманието ѝ.

— Какво искате? — напрегнато попита момичето. В малкия екран на Търсача мислите оставаха кървавочервени.

— Арселия, ти не си длъжна да ме познаваш, но аз съм длъжна да...

— Вие сте Главата на Уторпия — неуважително я пресече момичето. Този път гласът му приличаше на острие, опряно в гърлото на Грейгел.

— Знам какво се е случило с родителите ти — отбранително продължи Главата на Уторпия. — Знам, че за едно дете...

— Не! Не знаете! — отново я прекъсна Арселия. Сините ѝ очи пръскаха гневни светкавици. — Не сте кой знае колко възрастна, но не помните дори това, че човек не се чувства дете, когато е на петнайсет.

— *Знам*, че имаш причини да се държиш така — въздъхна Грейгел. — Не те съдя! Опитвам се да разбера как е възможно някой да остане в дома за размисъл повече от година само за лоши мисли?

— Оу! — неопределено възкликна Арселия. — По този въпрос ще ви се наложи да мъдрувате до края на живота си... Ако отговорът е от първостепенна важност за уторпянското общество, разбира се.

Дама Грейгел усети ледени тръпки по кожата си. Това крехко и уязвимо на вид момиче криеше в себе си някаква зловеща, саморазрушителна вътрешна сила. Мястото на Арселия Крим беше именно в Дома за размисъл. Оставен свободен, духът ѝ би могъл да помете мирния живот на уторпяни като ураган. Това си личеше дори само след един малко по-внимателен поглед в привидно спокойните ѝ очи.

— Оставете ме на мира! — сведе глава Арселия.

Грейгел се почувства виновна за последните си мисли. Дори хвърли притеснен поглед към собствената си точица в Търсача.

Зелено! Беше познала. Както винаги в подобни случаи, е видяла истината за Арселия, но за първи път това ѝ донесе огорчение вместо радост.

— Днес видях Ден Дуум — каза и се отправи към изхода. — Стори ми се, че той...

Случайният ѝ поглед засече дълга зелена линия, която се плъзгаше от точицата на Арселия Крим. Грейгел спря изненадана. Линията оставаше зелена. Главата на Уторпия се обърна рязко към младата затворничка и успя да хване тревогата, която бързо се хлъзна по лицето ѝ и то доби обичайното си изражение.

— Стори ми се, че той се тревожи за теб! — Грейгел го каза с майчинска загриженост.

— Баба му се тревожи повече.

Мислите около точицата ѝ оставаха зелени.

— Не е добре да караш тези, които те обичат, да се тревожат! — Главата на Уторпия се усмихна предразполагащо, но Арселия не каза нищо повече. — Ще те оставя, но се надявам да се видим отново.

Дама Грейгел излезе без да изпуска Търсача си от поглед.

Зелено! Точицата с име Арселия Крим бавно, но упорито се обвиваше в зелена мрежа. Червените линии се прибираха навътре към сърцевината, където се пазеше историята.

„Ден Дуум, това е ключът към загадката!“

Домът на Истината можеше да се пръсне от граждани. Дама Грейгел имаше приеман ден и бе решила да свърши много работа днес като компенсация за почти напълно изгубения вчерашен ден. Главата на Уторпия се чувстваше горда, че посещението ѝ при Арселия бе променило по някакъв начин мислите на момичето. Те останаха зелени и днес. Властите бяха забелязали това и побързаха да съобщят в новините за благотворното влияние на новия Глава върху „оставените на размисъл“. Главата обаче не чувстваше удовлетворение от резултатите. Според нея, Арселия Крим не се беше променила.

— Идвам от името на работещите майки...

— Разгледах този проблем още с постъпването си. В комплекс „Слънце“ вече функционира „Дом на детето“, където децата ви могат да бъдат оставяни на целодневни грижи. Ще се разпоредя до края на месеца да бъдат отворени още най-малко пет такива заведения...

— По проблема с бездомните котки...

— Вече уведомих Дома на животните. Трите бездомни котки на Уторпия са прибрани и за тях се полагат грижи. Безотговорните стопани са наказани.

— За шума от пойните птици и замърсяването на парка с фекалиите им...

— Дома за стари хора...

— Имам идея за обновяване и обогатяване на тези домове. Възрастните хора имат нужда от занимания, отговарящи на интересите им. Скоро ще предложи проект, включващ нещо полезно и носещо удовлетворение...

Работата. Учениците. Празниците. Времето. Ветровете.

Дама Грейгел не вярваше, че този ден някога ще свърши. Тя не повярва това и за следващия, нито за цялата последвала ги година, която измина в работа и сън. Сън и работа...

Главата на Уторпия често гостуваше на баба Фелия. Под предлог, че ѝ се е прияла вкусна орехова пита, тя се информираше за живота на Ден Дуум и намекуваше, че съседката от номер тринайсет ще излезе скоро от Дома за размисъл за добро поведение. Търсачът не бе засякъл нито една лоша мисъл у Арселия Крим след посещението на Грейгел.

— Жива да си ми! — благославяше я Фелия. — Ти спаси моето момиче!

Старата жена имаше намерение да поеме грижите за Арселия, за да не се налага правителството на Уторпия да търси подходящ настойник.

— Познаваме се. Аз винаги съм казвала, че е добро дете... Нещастно, но добро. Не я оставяйте на чужди хора!

Дама Грейгел се съгласи с Фелия. Арселия щеше да се чувства по-спокойна в дома си.

Денят на освобождаването на младата Крим съвпадна с почивния ден на Главата на Уторпия. Дама Грейгел възнамеряваше да не изпуска от поглед точиците на бившата затворничка и мистериозния Ден Дуум.

„Между тях има нещо прикрито! — тревожно си мислеше тя. — Може да е обикновена младежка любов, усложнена от положението на Крим, но Ден Дуум като че ли крие нещо. Влюбените не са толкова предпазливи.“

Точицата на Ден остана спокойна, когато тази на Арселия пристигна в дома си — „Надежда 13“, плътно обвита в обичайните зелени мисли на момчето. Момчето бе в дома на родителите си.

Мислите му — също зелени, не издаваха, че знае нещо за Крим. Той обаче трябваше да знае. Дама Грейгел бе съобщила на Фелия Дуум деня и часа на освобождаването на момичето.

— Жълти мисли! — Главата на Уторпия извика. В един кратък момент за първи път от раждането си до този миг мислите на Арселия пожълтяха. Точицата и синееше близо до тази на Фелия Дуум. Старата жена най-вероятно беше позвънила на вратата ѝ с чинийка орехова пита. Повече от сигурно беше, че ѝ е казала нещо за Ден.

— Зелени! Внимавай момиче!

Арселия Крим обаче се беше овладяла. Фелия си тръгна, а момичето успя да си наложи трайно спокойствие.

Дама Грейгел не откъсваше очи от Търсача. Бе предпочела да остане на работното си място. От Високия стол нещата се виждаха по-ясно. Копието на Търсача, което сега беше скрито в чантата ѝ, не позволяваше такова обстойно наблюдение на две отделни точки едновременно.

Ден Дуум изведнъж се раздвижи. По-право точицата му полетя в посока „Надежда 13“.

— Хванаха ви! — зарадвано извика Главата на Уторпия. Стана от Високия стол, извади Търсача от чантата си и се приготви да отиде на мястото на срещата. Това събитие трябваше да се види отблизо.

Скутерът на Ден Дуум спря пред вратата на „Надежда 13“ в мига, в който служебната въздушна шейна на Грейгея изви безшумно зад номер четиринайсет и кацна леко. Елипсовидният люк се вдигна и Главата на Уторпия се измъкна от кабината с ведро изражение. Остана до шейната с Търсач в ръка.

— Дени! — Арселия излезе веднага след първото позвъняване и се хвърли в прегръдката на момчето. То я вдигна и я завъртя лудо. — Дени... Дени... Дени...

— Успокой се! — Дуум пусна момичето на земята, прокара пръсти по бузата ѝ, зарови ги в буйните ѝ коси и заговори бързо и загрижено: — Моля те, опитай се да контролираш емоциите си! Не бива да излизаш „на червено“... Моля те, Сели! Не мога да се справя с още една година...

— Щастлива съм! — Арселия сложи пръсти върху устните му. — Мислите ми трябва да искрят от белота.

„Напротив, жълти са! Жълти, като обедно слънце!“ — отговори й мислено Грейгел. Тя също беше зарадвана от това, което виждаше.

— Не си се отказал нали? — Арселия се разсмя палаво. — Дени! Тя го притисна силно. Целуна го.

— Излязох, защото мислех за теб, Дени... Искях да те предпазя! Искях да те видя!

— Не съм се отказал! — Дуум беше почервениял така силно, че Главата на Уторпия се засрами и престана да наднича иззад стената.

— Нали разбираш, че това не е престъпление? — продължи ентусиазирано Арселия.

— Моля те, Сели! — изплашено я спря момчето. — Овладей се! Не казвай нищо лошо... Трябва ли изобщо да говорим?

— Колко си смешен... О, Дени! Сладък си, когато си толкова изплашен. — Арселия притисна дългокосата му глава към гърдите си.

Дама Грейгел не усети, че отново наднича иззад ъгъла. Това момиче ли бе видяла в Дома за размисъл? Тази красива, жизнерадостна Арселия Крим, чиито мисли оставаха искрящо жълти?!

— Страхувам се за теб! — Ден отблъсна ласките й. — Не сме излезли, трябва да внимаваме... Взел съм някои неща, но нека не говорим сега...

Грейгел забеляза раницата на скаера му. Беше огромна.

— Ден, ти беше прав за всичко. — Арселия изпусна дъх на пресекулки. — Трябва само да се владее! Не е важно какво казвам или какво мисля. Важно е каква емоция влагам в казаното.

— Сели...

— Чуй ме сега! Моля те, чуй това! — тя стисна ръката му. — Уторпия е гадно, противно гробище...

— Сели!

— Ще се махнем от тук и ще открием по-добро място от този скапан ковчег...

— Сели! Спри, Сели! Ще те приберат! — Ден я сграбчи, притисна главата й към гърдите си. — Защо го направи? Защо продължаваш да го правиш?!

Той беше готов да се разплаче. Дама Грейгел бе втренчила изумен поглед в Търсача.

Зелено!

— Ти си глупак! — разсмя се Арселия, когато успя да се изскубне.

Отново зелено!

— Сели!

— Глупак, когото обичам...

Жълто!

Ден седна на земята, отчаян. Вече очакваше да чуе сирените на полицейските шейни, но нищо освен смеха на момичето не нарушаваше тишината.

— Не мисля такива грозни неща за теб, Ден. — Арселия седна до него и отпусна глава на рамото му. — Казах го, за да ти докажа, че си направо гениален. Ако говоря и мисля лоши неща с интонацията, която използвам за добрите, ако емоциите ми са положителни...

— Няма престъпление! — Ден праметна ръка през раменете ѝ. — Мисля, че съм го знаел през цялото време.

— Аз бях глупачката. Лежах в затвора цели две години, защото си мислех, че ако се опитам да се владее, ще предам себе си... А коя съм аз, Ден?! Една уторпянка, която иска да открие нещо отвъд Нищото... Уторпянка, която като изключим теб, няма нито една причина да остане в Уторпия... Загубих всичко! Родителите си, името на порядъчна гражданка, правото да се върна в предишното училище... Коя съм аз, Ден?

Дама Грейгел стисна по-силно Търсача. Отвъд Нищото! Това ли са се опитвали да скрият от всички ни? Екскурзия отвъд всичко, което познаваме?! Арселия Крим наистина нямаше нищо свое тук. Нищо освен момчето, но то бе готово да я последва навсякъде.

— Ти си Сели! Една уторпянка, която за мен струва повече от цели хиляда уторпяни! — Ден ѝ подаде ръка. — Да вървим!

— Един момент, младежи! — Дама Грейгел излезе от укритието си. — Разбирам, че се каните да нарушите правилата, и понеже не искам да станете постоянни жители на Дома за размисъл...

— Бягай, Сели! — Ден направи крачка пред момичето. — Това изобщо не ви влиза в работата!

Той все още беше „зелен“, но тази му позиция не обещавахе да е константа.

— Бягай, Сели! Аз ще я задържа.



— Ден! — Арселия се разколеба. — Тя няма право! — извика. Точката ѝ избухна в червено.

— Успокой се, момиче! — Главата на Уторпия изглеждаше изплашена. — Не искам да се върнеш в затвора. Искam... Искah никога да не попадаш там отново.

Червено!

— Сели, махай се! Бягай оттук! — Ден направи още една крачка към Грейгел. Някъде наблизо зазвуча сирена на полицейска шейна.

— Просто се успокойте! — Грейгел се втурна към тях.

Те изтълкуваха поведението ѝ неправилно. Ден се обърна, бутна Арселия пред себе си и двамата побягнаха към тясната уличка между „Надежда 12“ и „Надежда 13“.

Главата на Уторпия тичаше след тях. По въздуха връхлетяха няколко полицейски шейни и се спуснаха до къщите. Шест въоръжени полицаи последваха Дама Грейгел, която мислеше в движение, че всичко това е абсурдна картинка.

— Спрете! Останете на място! Веднага! — извика един от полицаите, когато Ден и Арселия стигнаха граничната линия. — Спрете! Ще стрелям!

— Не можете! Те са деца! — Дама Грейгел застана между полицаите и бегълците. Знаеше, че заплахата не е истинска. Никой униформен не би си позволил да използва оръжие.

— Сели, не! — отчаяно прошепна Ден зад гърба ѝ.

— Арселия Крим, върнете се!

Главата на Уторпия се втурна да я спре, но момичето вече пресичаше границата.

— Сбогом, скапан свят! — помаха им усмихнато. — Идваш ли, Ден?

— Арселия Крим, върнете се! Арестувана сте по...

— Не можеш да ме арестуваш в Нищото! — Арселия се изсмя и продължи да върви заднишком. — Ден?!

— Сели, върни се! Не можем сега... — Ден стоеше на границата объркан и треперещ.

— Арселия Крим, ако не се подчините, ще стрелям! — полицаят вдигна оръжието си, но изражението му говореше, че няма да изпълни

заканата си. Арселия се разсмя.

Дама Грейгел случайно засече Търсача. Червено за Крим и все още зелено за Дуум и самата нея.

— Сбогуваш ли се Ден? — Арселия продължаваше да им се изплъзва. Въртеше се, волно разперила ръце, и се усмихваше. Мислите ѝ бяха станали жълти. — Сбогуваш ли се, или идваш с мен, както си бяхме обещали?

— Не можете...

Ръката на полицаия трепна от нервна конвулсия. Само един неволен изстрел. Арселия Крим спря. Стисна с ръце гърдите си. Очите ѝ срещнаха тези на Ден, а устните ѝ отрониха без глас:

— Ти си свободен...

— Не! — извикаха едновременно момчето и Главата на Уторпия. Мислите им едновременно избухнаха в червено.

— Ден Дуум, вие сте арестуван за лоша мисъл!

— Дама Грейгел, вие сте арестувана за лоша мисъл! Вашият заместник вече е уведомен да заеме поста ви.

— Хас Торп, вие сте арестуван за убийство от небрежност по време на изпълнение на служебните си задължения...

Трима от полицаите се насочиха към посочените лица.

Дама Грейгел срещна очите на Ден и кимна красноречиво.

„Бягай!“ — отчетливо помръднаха устните ѝ.

Момчето се обърна и преди втората партида полицейски сирени да успее да наруши неловката тишина, се втурна с всички сили към хоризонта.

Дама Грейгел предаде Търсача си и остави полицаия да сложи белезниците на ръцете ѝ. Усмихна се, отчитайки, че заради влизането си в Дома за размисъл най-младият Глава на Уторпия ще се окаже и първият с недовършен мандат. После извърна глава към трупа на Арселия и заплака. За нея и за собствените си неродени деца.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.